

Montrealas Jaunietis

Nr.7

1971.gada 30.janvārī

5.gada gājums

Sestdien's rītos piecēlos,
Ak, kā gulēt vēlējōs!
Bet uz skolu jādodas,
Lasīt, rakstīt jāmacās .

Pamatskolu nōbeidzu -
Grūtākas lietas jāmacās
Literatūra, vēsture,
Gramatika arī te.

Vidusskolu nobeidzu
Domāt - miers nu sestdienā.
Pirmo gadu izgulējos,
Tad latvisku darhu izvēlējos.
Kas tur vairāk ir ko stāstīt?
Tagad jāmacās kā mācīt!

ALIDA PLUME

R I T A S K A I S T U M S

Agri kādu rītu es uzcēlos, pirms pati saule vēl nebija uzlēkusi. Es nevarēju iedomāties, kur atrodos, bet tūlīt atminējos, kad paskatījos caur logu un ieraudzīju milzu kalnu pazūdam tumsā. Es ātri sagērbos siltās drēbēs, jo ārā laiks bija ļoti auksts kā jau janvārī. Klusums mūsu istabā man atgādināja, ka pārējie vēl gul, un tamdēļ es pasteidzos tikt laukā. Kad izgāju ārā, saule jau bija pārvērtusi tumsību spožā gaismā. Baltās sniega pārslas mirdzēja kā dārgakmeņi, tā kā man sākumā bija pat grūti redzēt apkārtni, jo apzīlba acis. Šis skaidrais gaiss bija tik savādāks nekā tas sasma-

kušajā pilsētā, kur es biju vēl tikai pirms divā dienām.

Es gāju tikai uz priekšu, nezinādama, kur es apstāšos. Man bija pašai sava pasaule, un nebija neviena, kas mani iztraucē. Pēc kāda brīža es manīju, ka kāds man steidzas pakāļ un manisauc. Bet es negribēju apgriezties, jo baidījos, ka mana sapņu pasaule sabruks. Beigās mani panāca kāds un ejot man blakus vaicāja, kāpēc es esmu tik klusa.

BAIBA AUDERS, 3.gimn.kl.

LAURIŅAS ROTALĻIETAS

Lauriņa ir maza meitiņa ar blondiem matiem.

Lauriņa vienmēr nosvieda mantas kaktā vai atstāja ārā lietū.

Kādu reizi Lauriņa nosvieda savu lēli Silvijū kaktā. Kā Silvija raudāja leļļu balsī! "Vai, vai! Kājiņu es salauzu šajā tumsajā kaktā. Lauriņa mani dabūja dāvināt tikai divas nedēļas atpakaļ. Tad es biju tīrā sarkanā kleitā un matiņi bija tīri un sasieti. Bet tagad mana kleita saplīsusi un mati krīt ārā; viena kurpe pazudusi, un es esmu ļoti netīra. Man ir bailes šinī tumsā kaktā. Vai neviens nespēlēsies ar mani? Vai te nav neviena? U-U!" viņa izsaucās.

Bet neviens nenāca. Tad viņa juta, ka kāds viņai bija blakus.

"Kas tu esi?" Silvija čukstēja. -
"Es esmu Ilze, viena zaķene. Lauriņa mani arinosvieda kaktā. Man kādreiz bija balta samta ~~kažoks~~, bet paskaties - man tagad ir izplūkušā vilna. Lauriņa mani mīlēja, bet kad viņa dabūja dāvināt brūnu kolā lācīti, nosauktu par Mārtiņu, tad viņa mani iesvieda kaktā.

Vismaz mēs esam kopā" teica Silvija.

Pēkšņi blakus sēdēja brūns lācis. "Rū-rū, Lauriņa mani vairs nemīl. Paskaties us mani! Mana skaistā vilna izplūkušā un vienas auss vairs nav- nevaru vairs labi dzirdēt", lācis Mārtiņš teica.

Tagad visi trīs sēdēja kopā. Piepeši viņu vidū nokrita neliels zirdziņš un izsācās saucās: "I-ho-ho-ho! I-ho-ho-ho! Es kritot sasitu galvu. Mana aste ir nogriesta un mati izkrituši. Laura mani nemīl, jo tagad viņa iet ārā plūkt puķes. Vairs ar mani nespēlējas. Mans vārds ir Vincents. Kādi ir jūsu vārdi?" Visi četri sarunājās un beidzot lēlle Silvija iesaucās: "Mums visiņiem pāri darīts. Mēs nespējam saēst dzīvot ar nerātneļi, Lauru, un tādēļ, viņu atstāsim. Lai paliek viena pati. Dosimies uz bērnu dārzu. Tur mēs būsim kā mājās un iegūsim daudzus draugus, jo tur bērni ir labi, nelutināti." - Visi četri devās uz bērnu dārzu, kur bērni priecīgi viņus saņēma. Bērni uzvilka tīru kleitiņu Silvijai, viņu nomazgāja, uzvilka tīras zeķes, jaunas kurpes, sašukāja matiņus un iepina bizēs lentu. Mārtiņu - lācīti sašukāja, piešuva jaunu ausi, un tam iedeva bungas. Ilzei, zaķenei, sašukāja samta kažoku un nolika blakus zaķu tēvam.

Vincents, lielajam zirgam, iebāza jau-
nu asti, uzšuva jaunas krēpes un viņu nomazgāja. Ak priecīgas visas rotallietas bija!

Bet Lauriņa a raudāja, jo nebija vairs rotallietu. Pat viņas kaķis Minka aizskrēja. Dienas kļuva skumjas.

Tad māte nolēma Lauriņu vest uz bērnu dārzu pie citiem bērniem. Tur viņa redzēja spēlējoties ar mantām zēnus un meitenes.

Viņa meitene teica Lauriņai: "Vai tu gribi spēlēties ar visām manām mantām?" Laura labi apskatīja visas mantas un bēdīgi teica: "Jā! Man kādreiz bija līdzīgas mantas, tikai tās bija netīras un saplīsušas".

Bērni iemācīja Lauriņai, kā rotallietas glabāt. Laura nu mīlēja visas savas mantas.

Un lēlle Silvija brīnījās: "Pavisam nevar vairs pazīt nerātneļi Lauriņu!"

ANNA MIGLONS, 8.kl.

G
A
I
S
M
A

KURAI

NĀV

TUMSA

KAKTIŅA KO

APGAISMOT,

NAV NEKO VEKUSI

V. PLŪME,
3.gimn.kl.

Nemts no "Latviešu Tautas Anekdotēs"

Cik kāju ir dzērvēm?

Kāds bagāts barons grib uzciņāt savus viesus ar dzērvju cepeti. Par to viņš dod pavāram attiecīgu rīkojumu. Labi. Pavārs dabū trīs dzērves un virtuvē tās cep. Bet pa to laiku virtuvē ienāk viņa trīs darba biedri, citi muižas kalpotāji, ož smaržīgo cepeti un lūdzas no tā kādu gabaliņu nogaršošanai. Pavārs, labs cilvēks, ņem un katram nogriež pa dzērves kājai. Uz viesu galda nu trīs dzērvēm ir katrai nu tik viena kāja.

To pamana mājas tēvs. Viņš pasauc pavāru un prasa paskaidrojumu. Pavārs atbild: "Dzērvēm jau, kungs, vairāk nekā nav, kā tikai viena kāja." - Kungs: "Tas nevar būt." Pavārs: "Nu labi, kungs, ja neticiet, tad rīt no rīta iesim un es jums parādīšu, ka arī dzīvām dzērvēm ir tikai viena kāja." Labi. Rīt no rīta kungs ar pavāru iet.

Pavārs kungu aizved purva malā, kur dzērves stāvēdamas tikai uz vienas kājas. "Nu redziet," saka pavārs, "vai man nav taisnība, ka dzērvēm tikai viena kāja?"

Bet aizdomīgais kungs izņem svilpi un uzsvelpj. Dzērves sabaidās, izlaiž arī otru kāju un paceļ galvu.

Kungs nu uz pavāru dusmīgi teic: "Nu, vai tu redzi, ka dzērvēm ir divas kājas? Tu vakar esi melojis!"

Pavārs: "Nē, kungs, te jau ir tā kļūda; ja jūs vakar būtu svilpuši, tad jau tās dzērves uz galda arī būtu to otru kāju izlaidušas." -

DZINTARS MIGLONS,
3. gimn.kl.

Kritika par dzirdēto raidījumu
"Hollovīnu Stāsts"

"Hollovīnu Stāstu" es klausījos Hallovinu vakarā, speciālā radio programmā, kas ilga divas stundas.

Cik tālu vien atpakaļ savā bērnībā varu atcerēties, Hallovinu vakars vienmēr bijis svarīgs un liels notikums manā dzīvē. Tad tiku izģērbts gan par zirgu, gan par zvēru, par apaļu ķirbi vai melnu sikspārni. Tumšais vakars man deva tādu neparastu jušanu, kad ķirbji ar kirkšķinošām acīm man uzglūnēja un velnišķīgi caur lieliem ķībiem zobiem uz mani smaidīja. Tagad esmu paaudzies un sagaidu ar saldumiem mūsu mājās budeļus un brīnos par viņu krāsainajiem tērpiem. Šogad, dzirdot ziņojumu par vakara radio raidījumu, izlēmu to noklausīties gultā. Es pats būtu tumšā istabā, lai kļūtu atkal atpakaļ tai istabā melnajā spēku pasaulē. Mani vienmēr savādi iepriecinājusi un tā arī baidījusi.

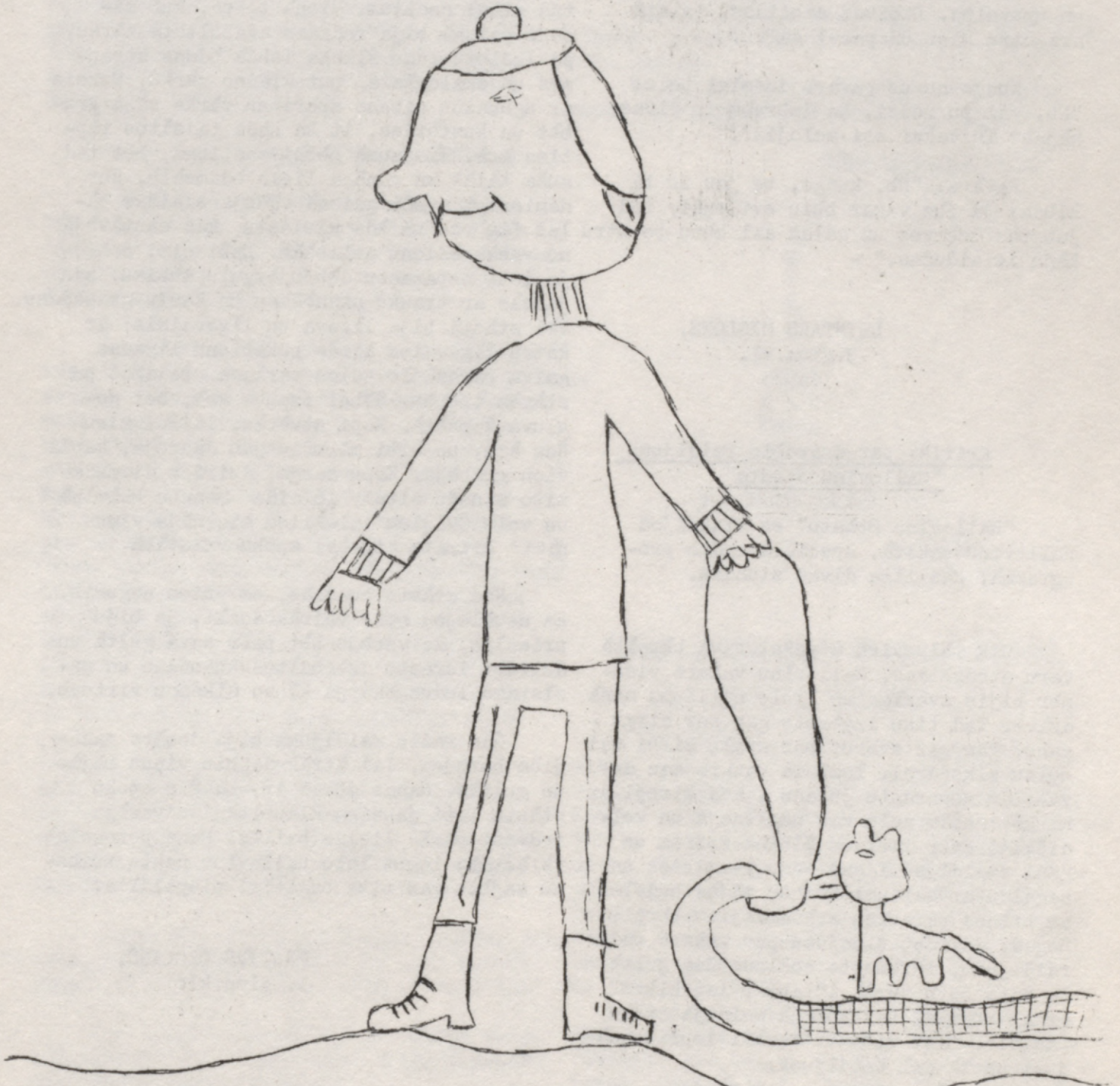
Vīrs zemā noslēpumainā balsī uzsāka stāstu par diviem bērniem, kas negaisa laikā iekļuvuši spēku ēkā.

Durvis aizsītās ciet, un bērni gan gribēja izmukt, bet neiespēja. Jo vairāk viņi skraidīja, jo dziļākā tumsā viņi iekļuva. Visādi trokšņi viņus biedēja no visiem kaktiem. Kaķi nāudēja, suņi rēja un kauca. Sveces pa reizei pašas iedegās, tad atkal nodzisa. Vienā telpā, kur zibens gaismā bija redzams aizbultēts zārks, pa izsistu logu šlācās iekšā ūdens strauzes un skalojās ap puteklaino zārku. Uzreiz ar uguņainu zibens spērienu zārks sāka grabēt un kustēties, it kā kāds taisītos rāpties ārā. Izmisumā bērni sastinga, bet tad muka tālāk un nonāca lielā ēdamzālē, kur nemierīgā sveču gaismā sēdēja slaidas ballas figūras un ēda mielastu, kas sastāvēja no vecām ēdienu atliekām. Daži citi spēlēja ļoti neparastu dobru ērģeļu mūziku, kas jaucās ar trauku skanēšanu un kaulu grabēšanu. Vēl stāstā bija līgava un līgavainis; ar katru līgavaiņa sirds pukstienu līgavas galva parādījās asins sarkana. Beidzot pa stāvām trepēm bērni izmuka ārā, bet nokļuva kapsētā. Kapi atvērās, laižot mirušos ārā, un citi mirušie jau dancoja, kauli vien grabēja. Kapu sargs, dzirdot divpadsmito stundu sitam, izlaida bērņus brīvībā un velnišķīgiem smiekliem aicināja viņus naktī citreiz atpakaļ spēku valstībā.

Kad stāsts beidzās, es jutos noguris. Es nevēlējos neko vairāk domāt, jo biju priecīgs, ka varēju būt pats savā gultā un dzirdēt ierasto dzeguzītes kūkošanu un pazīstamo ledus skapja kluso sīkšanu virtuvē.

Šis radio raidījums bija domāts mazajiem bērniem, lai ātrāk dabūtu viņus mājās un gultās. Manas domas ir, ka šis spēku stāsts ļoti jauniem klausītājiem varēja iedvest pārāk lielas bailes. Mana personīgā vēlēšanās iegūt īsto Hallovinu nakts briesmu sajūtu gan tika bagātīgi piepildīta!

MĀRTIŅŠ OZOLIŅŠ,
1. gimn.kl.

Sofija Pušpurs

Andri's

Dindzāns

1. kl.

No. "LATVIEŠU TAUTAS ANEKDOTES"

Čigāns

Reiz kāds muižkungs devis tādu pavēli, ka neviens nedrīkst zvejot zivis ezerā. Vienu reizi muižkungs iet pastaigāties un ierauga, ka čigāns zvejo zivis. "Kā tu drīksti zvejot zivis ezerā?" muižkungs uzblauj. Bet čigāns atbild: "Es jau neko, cienīgs muižas kungs, es tikai to tārpiņu papeldinu ūdenī." -

DZINTARS MIČLOVS 3. gimn. kl.

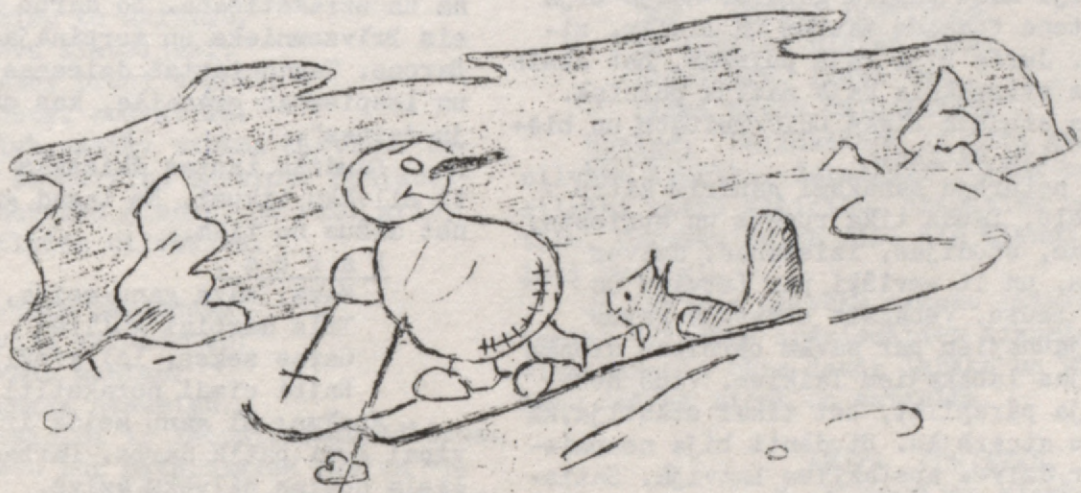
Ilze Kravulis
2. kl.

KAD SLĒPO

NO
K
AL
NA
G
A
LA
DĪ
Z
L
E
J
AIG
A
R
S
B
E
J
S
A

NEMĀK APSTĀTIES.

V. PLOME,
3. gimn. kl.

Sniegavīra piedzīvo jums

Andris Golde
2. klase

BALTĀS SNIEGA PĀRSLĀS

Bija sestdienas vakars, un es vēl u augšā. Nejauši paskatījos pa logu ārā un ieraudzīju zemi apklātu ar baltu sniegu. Vēl sniga lielām, baltām pārslām. Gribēju skriet tūlīn ārā priecāties, bet mamma nelaida. Otrā rītā agri steidzos ārā, bet viss, ko es no sniega pārslām dabūju, bija sauja sniega no mūsu automašīnas jumta.

ANDRIS VĪTIŅS, 4. kl.

BAUSKAS PILS - MĒMELES UPES KRĀSTOS.

Viss ārā bija kluss un drūms. Tikai baltas sniega pārslas lidoja tumšajā naktī. No ārā, caur logu skatoties, varēja redzēt istabā vecu vīriņu un trīs jauniešus sēžot ap galdu.

Kulbas kungam bija septiņdesmit gadu, un viņa sirmā galva bieži klanījās, kamēr viņš citīgi runāja. Viņa grumbainās rokas viegli aptaustāja kādu papīra gabalu. Maija bija sīka meitene tumšiem matiem un lielām, zilām acīm. Juris bija vājš puisēns, bet Jānis izrādījās stiprākais šajā mazajā pulciņā. Visi trīs studēja Rīgas Universitātē un bieži viens otru satika.

Viņi noturēja sanākumi gandrīz katru otro nedēļu. Daudz tika runāts un spriests, - piemēram, studijas, iziešanas, dzīves problēmas, un it sevišķi par Latviju un latviešu tautu. Vecākais stāstīja garus stāstus jaunajiem par savām bērnības dienām un Latvijas labākajiem laikiem. Viņš nekā nemēģināja pārspilēt, bet tikai stāstīja, kā viņš visu atcerējās. Studenti bija neapmierināti ar dzīves apstākļiem Latvijā. Satiekoties viņi pārrunāja dažādas iespējas nākotnē un nolēma katrs pildīt savu pienākumu.

Kāda Dzenis jaunkundze pāris reizes arī nāca līdz uz sapulcēm. Viņa mācīja ķīmiju universitātē un bija satikusi šos jauniešus vienā tējas vakarā. Dzenis jaunkundze saprata viņu intereses un pienākumus. Nelaimīgā kārtā viņu mocīja savas problēmas. Viņa bija saderinājusies ar inženieri Juri Paiku. Paikas kungam bija zināms "kontakts" ar krievu ierēdņiem. Dzenis jaunkundze nekā nebija

b stāstījusi viņam par savām sirdsmokām. Viņai bija bailes. Koviņa nezināja, bija tas, ka Jurim Paikam jau bija aizdomas par savas saderētās gaitām. Tāpat viņam bija paredzēta kāda grūta izvēle.

Pēkšņi kāds pieklauvēja pie durvīm. Visi četri satrūkās un nevarēja saprast, kas tik vēl nāktu ciemoties. Maija bailīgi paskatījās uz loga pusi un pamanīja, ka ārā stāv kāds karavīrs. Kad "ciemiņš" ienāca iekšā, viņi visi sēdēja ap galdu un sapņoja par kādu siltu vasaras pēcpusdienu pavadītu pie Bauskas pils drupām.

RENĀTE DINDZĀNS,
2. ģimn. klasē.

TIKUMI LATVIEŠU TAUTAS DZIESMĀS.

Latviešu tautas dzejas sākumu nevar pareizi pateikt. Pirms daudz gadu simteņiem, kad latviešu tautai vēl nebija savas rakstības, senie latvieši savas izjūtas izteica dziesmās. Latviešiem tautas dziesmu pūrs ir ļoti bagāts. Senāk tās glabājās tikai tautas atmiņā. Tautas atmiņā laikmetā sākās tautas dziesmu vēksana un uzrakstīšana. Šo darbu iesāka Frīcis Brīvzemnieks un turpināja Krišjānis Barons. Tagad tautas dziesmas ir savāktas un iespiestas grāmatās, kas saucas "Latvju dainas".

Daudzās tautas dziesmās ir apdziedāti cilvēku tikumi. Es tagad gribu pieminēt dažus no tiem.

D a r b s .

Maza, maza ganu meita,
Trīs darbiņi kūtītē:
Garas zeķes, īsi krekli,
Raibi cimdi norakstīti.

Nozīme: Šī ganu meita ir čakla un viņai ļoti patīk darbs. Darbam ir ļoti liela nozīme cilvēku dzīvē.

G u d r ī b a :

Gudra, gudra man galviņa,
Sadzen cūkas kūtiņā:
Lai bij gudra, vēl būt gudra,
Kaut mācējsi saskaitīt;
Ir tad būtu vēl gudrāka,
Ja durtiņas aiztaisītu.

Nozīme: Ganiņš domā, ka viņam ir gudra galva, jo viņš varēja sadzīt cūkas kūtiņā, bet viņš būtu vēl gudrāks, ja varētu saskaitīt un aiztaisīt durvis.

Gudrība ir arī nepieciešama cilvēku dzīvē.

Mīlestība:

Brālīti mani mīlu tur,
Es brālīti vēl mīlāk:
Brālīti runā mīlus vārdus,
Es uzbrālīti vēl mīlākus.

Nozīme: Tautas dziesmās mīlestība ir aprakstīta ļoti daudz. Tā mīlestība var būt pret ģimenes locekļiem, pret līdzcilvēkiem un pret dzīvniekiem. Kur ir mīlestība tur ir arī satiecība, miers un mīļi vārdi.

Dziedāšana:

Visu gadu dziesmas krāju,
Jāņu dienu gaidīdama;
Nu atnāca Jāņu diena,
Nu dziesmiņas jāizdzied.

Nozīme: Ir ļoti jauki dzirdēt cilvēku dziedot, jo tas nozīmē, ka viņš ir priecīgs. Latvieši dziedāja gan priekos, gan bēdās, gan strādājot, gan arī kopā sanākot.

Tēvzemes mīlestība:

Uz ežiņas galvu liku,
Tēvu zemi sargādams;
Nemiet manu augumiņu,
Tēvu zemi nepemiet.

Nozīme: Latvieši ļoti mīlēja savu zemi, cilvēkus un savu apkārtni. Viņi bija lepni uz to un darija visu, lai to aizstāvētu pret ienaidniekiem.

Paklausība:

Gan pazinu to meitiņu,
Kurā tēvu klausījusi:
Līdz zemei brūni svārki,
Līdz jostai sudrabiņš.

Nozīme: Dzīvē pastāv zināma kārtība. Paklausīt nozīmē šo kārtību ievērot. Paklausība ir svarīga bērniem ģimenē, ja viņi grib izaukt par kārtīgiem cilvēkiem.

Pateicība:

No druviņas pāriedama
Vārpu viju vainadziņu;
To pārvedu māmiņai
Par launaga nesumiņu.

Nozīme: Pateicība ir laipnības izrādīšana. Bērniem vajadzētu būt pateicīgiem saviem vecākiem par savu audzināšanu. Visiem vajadzētu būt pateicīgiem par izpalīdzēšanu, par dāvanām un tuvinieku mīlestību.

Pieticība:

Jāņu māte bēdājās
Mazu sieru sasējusi.
Nebēdā Jāņu māte,
Došu mazus gabaliņus.

Nozīme: Cilvēkiem nevajadzētu gribēt par daudz, bet būt apmierinātiem ar mazumiņu.

Skaistuma izjūta:

Daiļa pļava, kad nopļauta,
Vēl daiļāka, kad savākta;
Daiļa mēsa bāliņos -
Vēl daiļāka tautiņās.

Nozīme: Skaists liekas tas, kas kādam patīk. Skaistums tautas dziesmās ir daudz apdziedāts. Skaisti var būt cilvēki, dzīvnieki, daba un kārtība.

Laipnība:

Atsēdies, atpūties,
Mana veca māmuliņa!
Gan tu bijī piekususi,
Mani mazu auklējot.

Nozīme: Cilvēkiem vajadzētu būt laipniem vienam pret otru. Laipnība vairo mieru un satiecību. Laipnība ir laba cilvēka īpašība.

Gods:

Godam dzimu, godam augu,
Godam gribu padzīvot.
Godam mans augumiņš
Vai ir liels, vai ir mazs.

Nozīme: Tautas dziesmās godu saprot kā tīru, skaidru dzīvi. Ar godu dzīvot nozīmē ar skaidru sirdi dzīvot. Visvairāk par šķīstu dzīvi bija jā rūpējās meitām. Sava goda sargāšanu viņas simbolizē vaiņagā.

Palīdzība:

Dar', bāliņ, ļautiņiem,
Kā saulīte visiem līdz;
Līdzī šam, līdzī tam,
Līdzī savam naidniekam.

Nozīme: Palīdzēšana ir ļoti svarīga cilvēku īpašība. Izpalīdzot viens otram cilvēki vairo satiecību, draudzību un mīlestību. Cilvēku dzīvē visi šie tikumi ir ļoti svarīgi.

Ja ikviens cilvēks sekotu latviešu tautas dziesmās apdziedātiem tikumiem, tad visa pasaule būtu daudz labāka un visi varētu dzīvot mierā un satiecībā.

ANITA PORIETIS,
2. ģimnazijas klasē.

RUDENIS.

Rudens ir visbagātākais gada laiks. Ko cilvēki pavasarī sējuši un stādījuši, to rudeni novāc. Kad ir bijusi auglīga vasara, tad raža ir arī laba un visi ir apmierināti. Cilvēkiem daudz darba, bet to viņi dara ar prieku, jo pūliņi nav bijuši velti. Man patīk būt laukos rudenī, kad kokiem lapas sāk krāsoties. Pirmās sarkanās lapas parādās kļavām, dažas ir arī lillā, kuņas gan ātri sāk krist. Bērziem un apsēm ir dzeltenas un kļavām vēl arī ļoti košas, oranžas un saulaini dzeltenas. Kad atspīd saule, tad ir brīnišķīgs skats lapu košumam pa starpām kāda zaļa eglīte vai dzīvības koks. Kad uznāk salnas, tad lapas bālē un sāk birt. Tā pamazām koki zaudē savu košo rotu. Tad paliek tā sērīgi, - laiks arī paliek nepatīkami auksts, lietains un ir maz saules. Tumsa vakaros uznāk ātri. Zosis rindās vien parādās gaisā. Tas parasti nozīmē, ka drīz būs sniegš klāt. Dienas paliek īsākas un aukstākas. Tā ziema pienāks ātri, bet tai arī ir savi prieki.

ERIKS KALACIS, 6. kl.

PIRMAIS SNIEGS.

Bija novembris, un ar katru dienu kļuva aukstāks un aukstāks. Sniegs nenāca, un visi bērni domāja, ka mums būs pelēki Ziemsvētki.

Dienu no dienas bērni gaidīja sniegu. Tad sestdienas vakarā sāka krist smalks sniegš. Pārslas kļuva arvien lielākas. Otrā rītā sniegš bija apstājies snigt. Visi koki un zeme mirdzēja apsnigusī baltī un izskatījās tik burvīgi kā pasakā.

GUNTA VITIŅA, 6. kl.

PIRMAIS SNIEGS.

Mājās braucot no latviešu skolas, es biju ļoti satraukts, jo pa ceļam snīga sniegš un ceļi bija slideni. Bet es tomēr biju arī priecīgs, ka pirmais sniegš beidzot ir klāt. Kad esmu mājās, un skatos televīziju, tad reizi pa reizei paskatos ārā pa logu, lai redzētu vai vēl sniegš. Katru reizi, kad paskatos, redzu, ka sniegš mazāk un mazāk un beidzot apstājas pavisam, pirms vēl zāles galiņi ir pilnīgi apsegti.

Tad es saprotu, ka ziema vēl nemaz tik tuvu nav kā es biju domājis. Tiešām, kad nākošajā atmodos, tad viss jaunais baltais sniegš bijā pazudis.

TIMOTEJS OZOLIŅŠ, 6. kl.

ZIEMAS SVĒTKI.

Man liekas, ka ar katru gadu Ziemas svētki paliek arvien skaistāki. Sevišķi šogad man tie ļoti patīka. Es gaidīju tos gandrīz veselu gadu, bet tad, kad iesāka snigt, es zināju, ka tie vairs nav tālu. Cik skaista ir gatavošanās uz svētkiem! Nedēļu pirms svētkiem darba ir tik daudz. Šogad palīdzēju tēvam uzlikt zilās spuldzītes mūsu eglītei mājās ārpusē, tad mēs visa ģimene pušķojām eglīti istabā. Un kur tad vēl visa dāvanu pirkšana, to iesaiņošana un kartiņu rakstīšana draugiem! Ziemas svētku vakarā mēs visa ģimene braucām uz baznīcu. Mācītājs lasīja no Bībeles par ceļojumu uz Betlēmī un par Jēzus piedzimšanu. Pēc baznīcas es steidzos mājās un gāju gulēt, lai ātrāk varētu sagaidīt Ziemas svētku rītu. No rīta es pamodos agrāk kā parasti, piecēlu abas māsiņas, un tad visi steidzamies pie eglītes. Redzēju, ka Ziemas svētku vecītis bija atnesis mums daudz dāvanu. Diena pagāja ātri apskatot visas dāvanas un spēlējoties ar tām. Maz žēl, ka svētki ir garām, bet es zinu, ka tie nāks atkal nākošo gadu!

RICHARDS JANITENS, 6. kl.

VESTULE VECMAMIŅAI.

Mīlā vecmamiņa!

Kā Tev labi gāja šo vasaru? Es šinī vasarā piedalījos Dziesmu svētkos, kas notika Toronto. Mēs apmetamies pie mūsu draugiem pa svētku laiku. Mēs aizgājām arī uz tirdziņu un redzējām tik daudz skaistas mantas. Kad viss bija cauri, mēs braucām uz mājām un pēc nedēļas bija jāgatavojas nometnei. Tērvetē paliku divas nedēļas. Tur bija dažādas nodarbības. Vienu makti lielākā grupa gāja nakts gājienā Agruma kunga vadībā. Citās reizēs mēs gājām peldēties, jeb darijām ko citu. Kad manas divas nedēļas nometnē pa-

gāja, es braucu uz laukiem, kur pavadīju atlikušo laiku līdz skolas sākumam. Tur es gāju peldēties ezerā, kad bija silts. Tāpat katru dienu bija kaut kas cits, ko darīt.

Es ceru, ka Tev arī bija skaista vasara. Uz redzēšanos līdz nākošai reizei!

RUTA VITIŅA,
2. ģimnazijas klasē.

PUTNĪNI.

Mazie ziemas putniņi
Lec no zara zariņā.
Loklīs kūdu sēkliņū,
Lai var sauli saņaidīt.

Domā tie par pavasari, -
Liedu plāvā priecāties.
Lielais darbs tad sāksies tiem
Līdzdu bērnu lapām pīt.

ILZE ŠTRAUVERS, 6. kl.

ZIEMA.

Lēni, lēni sniega pārslas
Apklāj zaļos egļu zarus, -
Tikai brūnie čiekuriņi
Rādās egļu galotnē.

Izskatās, ka egles gērbtas
Garos baltos naktskreklos.
Miers un klusums visur valda -
Baltā ziema atnākusi.

ANDRIS ORTMANIS, 7. kl.

ZIEMASSVĒTKI

Tik daudz ir rakstīts par Ziemassvētkiem ka, liekas, vairs nebūtu par tiem nekā ko teikt. Un tomēr šie svētki ir vienmēr ļoti gaidīti. Tie ir tik gaiši ziemas salā un tumsā! Kad viņi ir pagājuši, tie paliek jaukā atmiņā un liek atkal tos gaidīt nākošajā gadā..

Šīs ziemas pagājušie Ziemassvētki man vienmēr paliks labā atmiņā. Tos man atgādina katru dienu, pareizāk sakot, katru rītu, radio pulkstenis. Es to saņemu kā brīnišķīgu dāvanu pie eglītes Ziemassvētku vakarā.

Radio mani modina katru rītu ar mūzikas skaņām. Ja gadās, ka nepamostos, pulkstenis sāk zvanīt, un tad es esmu augšā kaut vai no visdziļākā miega.

Arī vakaros viņš mani iemidzina jauki spēlējot, līdz kamēr esmu aizmidzis. Tad viņš pats izslēdzas. Ja gadās man naktī pamosties, es zinu laiku, jo cipari un rādītājs spīd tumsā spoži.

Ir jauki gulēt, ja blakus ir tik uzticams palīgs un draugs!

PETERIS GODIŅŠ

7. kl.

DZĪVE SĒRMŪKŠĻU PAGASTĀ

Es lasītājam vēlos mazliet pastāstīt par Irmas Grebzes grāmatu "SĒRMŪKŠĻU pagasta ļaudis". Negribu izstāstīt tās saturu, bet dažos vārdos iepazīstināt ar katru grāmatas nodaļu.

Irma Grebzde nav Sērmūkšļu pagasta ļaudis aprakstījusi pieņemtā romāna formā, bet ir izvēlējusies parādīt šķērsriezumu no raksturīgām, tipiskām personām - septiņos stāstos. Te mēs, pilsētnieki, varam labi iepazīties ar lauku dzīvi Latvijā un ar ļaudīm Sērmūkšļu pagastā.

Pirmajā stāstā satiekam Traļļu saimnieku un saimnieci un viņu kalponi Bici. Bice apkopj cukas un, neskatoties uz to, ka viņa darbā daudzreiz aizsaprojas, viņai ir laimīga roka. Viņas gādībā cūku ģimene strauji pieaug, nekad neslimo un tirgū saimniekam ienākumi pieaug. Bice it īpaši iemīlējusi Vambu - visresnāko no cūkām. Sīkāk par Bici jums pašiem būtu jāizlasa.

Nākošajā stāstā iepazīstamies ar Untiķu saimnieka trim meitām: Katri, Margu un Miniņu. Saimnieks pats ir ļoti vecs, un tamdēļ patiesībā šo bagāto māju apsaimnieko viņa meitas. Kātre, visvecākā, pārzin māju, virtuvi, klētis un govju kūti. Viņai ir trīsdesmit trīs gadi. Marga, vidējā māsa, pārzin laukus un dārzus, izrīko ļaudis un apkopj cukas. Jaunākā māsa, Miniņa, nodarbojas tikai ar zirgiem. Reizēm, kad pa gabalu viņa redzēja tādū jājam, nevarēja pateikt, vai tas ir zēns vai meitene, jo parasti viņa bija apģēbusies vīriešu drēbēs.

Sinī stāstā runā par to, kas notiek, kad visām trijām māsām patīk viens un tas pats vīrietis - un pie tam vēl mācītājs.

Trešajā stāstā lasām par Zeti, kalēja māsu. Viņai ir jau četrdesmit pieci gadi. Viņa ir pagasta savedēja - tas ir, viņa saved puisus un meitas kopā, lai viņi varētu apprecēties. No Zetes visi baidījās, jo viņa visas mājas apstaigāja, novērodama kurai meitenei nebija pūrs kārtībā, vai istaba tīra, vai gulta uzklāta, un tad izstāstīja to visam pagastam.

Sinī stāstā mēs redzam, kas notiek, kad Kaķutiņa saimniece prasa Zetei, lai sameklētu meiteni viņas dēlam Agim.

Nākošajā stāstā mēs satiekam Mazulītes kundzi, kurā ir pagasta vecmāte. Viņa ļoti mierīgi savu darbu dara, bet rakstniece stāstā apraksta nervozos un nākamās tēvus.

Zimzās kuļ" mēs redzam kā Zimzas saimniecei izgāja, kad viņa par spīti kaimiņam, kas pie sevis neuzaicinājās, Zimzas ļaudis kulšanas talkā, mēģina izrīkot savās mājās vislepnākās kulšanas talkas maltītes, kāda jebkur bija redzētas.

Stāstā "Vieglās vasaras kurpes" lasām par Pārsētu saimnieci Anci. Viņa ir skaista, jauna sieva. Tikai viena nelaime - viņai kājas izskatās it kā tām vajadzētu piederēt krietni lielākai sievai. Viņai kurpju lielums bija četrpadsmitais, bet diemžēl viss, ko varēja dabūt tādā lielumā, bija smagas, neglītas darba kurpes, kurās kāja izskatījās vēl lielāka. Rakstniece stāsta kā Ancei klājās, kad viņa aizbrauc uz pilsētu meklēt vieglas vasaras kurpes.

Grāmatas pēdējā stāstā divas kaimiņienes satiekas cukurbiešu laukā. Mežauces saimniecei bija nupat nomirusi vīra māte un nu abas ar Dūdieni pieminēja aizgājušo.

Šī grāmata ir uzrakstīta ar lielu humoru, un stāstījums ir ļoti interesants. Te es pieminēju tikai dažas personas un dažus notikumus, par kuriem rakstniece stāsta, bet kā īsti dzīvē rit lauku pagastā, sīkāk stāsta pati grāmata.

KRISTINE VIKMANE
3.gimn.kl.

PUPOLIŅŠ

Pagājušajā vasarā es izlasīju kādu grāmatu. Jānis Sirmanis uzrakstījis šo grāmatu par Pūpoliņu. Pūpoliņš ir viens mazs puisītis. Es izlasīju šo grāmatu, tāpēc ka mans tētis nopirka to un man tā liekas interesanta.

Grāmata sākas ar to laiku, kad Pūpoliņš ir viens gads. Te pūpoliņš kļūst par jātnieku. Viņam atbrauc ciemos vecā māte un vectēvs. Pūpoliņš nobijās no viņiem un sāka raudāt. Tad vectēvs prasīja, vai Pūpoliņš gribot jāt kā čigāns. Vectēvs uzlika Pūpoliņu uz sava ceļgala un sāka šūpot viņu augšā un lejā. Pūpoliņš negribēja kāpt nost. Katru reizi, kad vectēvs prasīja, vai pietiksot, Pūpoliņš tikai teica: "Nē, nē! Vēl, vēl!.." Pūpoliņš tik skaisti pasmaidīja, ka vectēvs būtu ļāvis, lai Pūpoliņš jā, kamēr pašam kāja vai nolūztu. Bet Pūpoliņš aizmīga vectēva klēpī.

Kad Pūpoliņam bija četri gadi, viņš gaidīja mājās mazu brālīti. Pūpoliņš piegāja pie brālīša gultas. Viss bija kārtībā, tikai brālītim nebija ielikts gultiņā lācītis. Pūpoliņš domāja, ka brālītis nevarēs gulēt, ja viņš neiedos viņam vienu no saviem lācītiem. Bredlijs, Pūpoliņa draugs, aicināja Pūpoliņu uz savu māju, lai parādītu skaistos jaunus traktorus. Bet Pūpoliņš teica, ka nēsot vaļas, ka viņš gaidot brālīti. Drīz vien atbrauca jaunais brālītis. Kad Pūpoliņš redzēja mazo Paulīti, viņš teica, ka brālītis esot par mazu. Pūpoliņš bija iedomājies, ka brālītis būs tikpat liels kā viņš. Tad Pūpoliņš izdomāja, ka drīz vien Paulis paaugsies. Kad viņš bija apskatījis Pauli, viņš aizgāja spēlēt ar nīkgo Bredliju. Bredlijs bija palicis dusmīgs tādēļ, ka Pūpoliņš nebija aizgājis pie viņa, kad viņš to sauca. Grāmata beidzas, kad Pūpoliņam ir septiņi gadi. Tagad viņam vairs nav bailes no vecās mātes un vectēva.

Es domāju, ka šī grāmata ir ļoti laba. Viņa ir piemērota bērniem no piektās līdz septītai klasei. Varbūt jums arī patīks šī grāmata par Pūpoliņu.

SILVIJA PRIEDĪTIS
1. gimn.kl.

PIRMAIS KONCERTS

Mēs tikko bijām apsēdušās, kad priekšskars atvērās. Spožas ugunis dūrās acīs, un tādēļ man vajadzēja galvu drusku noliekt. Pēkšņi es manīju, ka kokle manā klēpī kustējās. Bet kokle taču pati nekustas! Es manīju, ka kokles vibrācijas nāca no maniem drebošajiem ceļiem. Noliku rokas uz kokles, lai viņa nenoslīdētu no mana klēpja, bet kājas kā drebēja, tā drebēja. Es cerēju, ka skatītāji to neievēros. Pacēlu galvu. Es zināju, ka manā gīmī varēja redzēt nedrošību un bailes, bet ko gan es varēju darīt - gīmīs, tāpat kā ceļi, man neklausīja. Es paskatījos uz citām meitenēm un redzēju, ka viņu sejas atspoguļoja to pašu manu izskatu. Arī viņas visas turēja savas kokles abām rokām.

VITA PLŪME
3.gimn.kl.

VIENREIZĒJS BRAUCIENS

Tas ir patiess stāsts par vienu no mūsu skolas slēpotājiem izbraukumiem. Ja brauc ar skolu, tad visiem slēpotājiem jābūt skolā septiņos no rīta. Šinī rītā visi bija pie skolas noteiktā laikā, bet autobuss nezināma iemesla dēļ atbrauca tikai pusastoņos. Gaidot dabūjām salt.

Visi laimīgi iekāpām autobusā, bet nelaimīgā kārtā izrādījās, ka bija par daudz braucēju, un visiem neiznāca sēdvietas.

Autobusa vadītājs nedrīkstēja braukt. Ja viņš būtu braucis ar tik daudz bērniem, autobuss un braucēji nebūtu apdrošināti. Pēc ilgas un garas gudrošanas nolēma, ka tie bērni, kuri bija pierakstījušies pēdējie, nevarēja braukt. Es laimīgā kārtā biju pierakstījusies kā viena no pirmajām. Kādiem piecpadmit bērniem bija jāpaliek mājās.

Bedzot tikām pie kalna, bet slēpot vēl nevarējām, jo nedarbojās celtnis, tāpēc ka nebija elektrības.

Gaidījām gandrīz divas stundas pirms varējām sākt slēpot.

Bija skaista saulaina diena, un mēs noslēpojāmies līki. Vakara visi satikās pie autobusa, bet izrādījās, ka autobuss nevar uzstartēt. Bija atkal kavēšanās. Laimīgā kārtā mūsu autobusa vadītājs atrada kādu citu autobusu, kas mūsējo iestūma. Es domāju, ka nekas vairāk nevarētu notikt, bet kad iesākām braukt, izrādījās, ka nedarbojas sildītājs, un mēs visi dabūjām kārtīgi salt.

INESE GODIŅA
3.gimn.kl.

VIENA NEDEĻA KALNOS

Nedēļu pirms skolas sākšanās mēs visa ģimene izbraucām uz kalniem atpūsties. Bija labs laiks, un mēs tur tikām apmēram vienā stundā. Tur viss bija kluss un mierīgs, un vienīgie trokšņi bija strautiņa tecēšana un putnu dziedāšana. Kad bijām iekārtojušies, tad gājām apskatīt apkārtni un steidzāmies arī nopeldēties. Ūdens bija ļoti auksts, un mēs ūdenī varējām gulēt tikai uz gaisa matračiem. Kad mūsu tētis uzgulās uz matrača, tas sāka grimt, jo korķis bija izslidējis un pazudis ūdenī. Kad ielikām jaunu korķi, tad atradām matraču arī caurumu. Ieejot mājā meklēt lāpāmās pieejerumus, atklājām, ka nav arī elektrības. Sēdāmies mašīnā un braucām uz tuvējo pilsētu. Ceļā sastapām vīrus, kas laboja elektrības vadus. Mēs iepirkāmies lauku veikalā. Tas bija ļoti interesants, jo tur bija saliktas dažādas mantas, kas vajadzīgas lauku dzīvei. Nākošās dienas pavadījām saulojoties un meklējot sausus kokus kamīnam.

Vienu dienu bijām uzkāpuši diezgan augstu kalnā, un nesot vienu koku es pakritu un norullējos ar visu koku lejā. Drēbes bija netīras, bet mamma tikai smējās un nerājās nemaz. Vakaros bija prieks sēdēt pie kamīna, kā arī barot rakūnus. Rakūni ēda sadrupinātus maizes gabaliņus, pārlietus ar sirupu. Mēs viņus vērojām caur istabas logu un pat fotografējām. Sestajā dienā bija lietus, un mēs uztaisījām ūdens dzirnaviņas. Tās ielikām strautiņā. Lietus bija tik liels, ka strautiņu pārpludināja un mūsu dzirnaviņas gandrīz aizskaloja. Auto mašīnas, kas brauca pa lauku ceļu, iestīga dubļos un netika ārā. Svētdien atkal spīdēja saulīte, dubļi nozuda, un mēs sākam braukt atpakaļ uz pilsētu. Pirms aizbraukšanas mēs vēl pabarojām zivtiņas, čipmankus,

vāveres un putņus. Tā mēs bijām darījuši katru dienu. Mums bija žēl šķirties no dzīvniekiem un kalniem.

PĒTERIS GOLDE
5. kl.

PIRMAIS BRAUCIENS AR MOTOCIKLU

Pagājušajā vasarā es biju Toronto sakarā ar dziesmu svētkiem.

Kamēr es tur biju, es pārgulēju pie radiem, kur dzīvoja Burlingtonā - mazā pilsētā netālu no Toronto. Viņiem ir divi dēli - viens vārda Andrejs, piecpadsmit gadu vecs, otrs vārda Edmonds, septiņpadsmit gadu vecs. Edmondam bija motocikls. Katru rītu es Edmondam prasīju, vai viņš varētu pavizināt mani ar motociklu. Edmonds vienmēr atbildēja, ka viņam neesot laika.

Vienu rītu viņš sacīja, ka viņš braukšot uz Hamiltonu, lai nopirktu motocikla daļas un gribētu, lai es braucu līdz, lai palīdzētu daļas atvest mājās.

Mēs tikām līdz Hamiltonai diezgan ātri. Edmonds iegāja veikalā, un pēc desmit minūtem iznāca ārā. Es viņam lūdzu, lai drusciņ pabraukā pa Hamiltonu. Hamiltona ir pārāk maza pilsēta. Gaiss tur ir ļoti netīrs. Mājas izskatījās ļoti lētas. Braucot atpakaļ uz Burlingtonu, mēs braucām pa pļavu. Pēkšņi brālēns apstādināja motoru un nokāpa no motocikla. Viņš sacīja, ka viņš ļausot man drusciņ apmest līkumu ap pļavu. Edmonds man paskaidroja, kā iedarbināt un vadīt motociklu.

Es iestartēju motoru un ieslēdzu piektā ātrumā un pagrozīju gāzes kontroli pie stūres tik strauji, ka motocikls pacēlās gaisā, un es atmuguriski nokritu. Es laikam kādas divas minūtes tur gulēju, bez elpas. Edmonds palīdzēja man piecelties un sacīja: "Ja tu domā tā braukt, tad tu nekur netiksi." Mājā braucot mēs neko nerunājām, es tikai pats domāju, ka man pietika šodien braukt ar motociklu.

DZINTARS MIGLONS
3.gimn.kl.

MANAS VASARAS BRĪVDIENAS

Pagājušā vasarā mēs braucām uz Toronto. Toronto man vajadzēja dejot dziesmu svētkos. Mana mamma teica, ka mūsu skola dejojusi vislabāki par visiem citiem.

Braucot mājās no Toronto mēs braucām pa Ameriku un apstājamies pie Niagāras ūdens krituma. Mēs pārgulējām moteli, ko sauc par "Inn of the Hill". Nākošā dienā braucām atkal un paēdām pusdienas Ročesterā. Tajā vakarā tikām mājās.

Divas dienas vēlāk braucām uz Tērveti. Tērvetē es peldjos upē un kāpu kokos. Es apmēroju Pikiti, mūsu kaķi, ko mēs bijām atstājuši ar manu tanti un onkuli Tērvetē.

Vasaras beigās es sapirku zīmulus un dzēsamo gumiju priekš skolas. Pa visu vasaru es biju darījusi tik daudzas lietas. Man likās, ka vasaras brīvlaiks bijis tik īss, it kā dienu atpakaļ tikko būtu sācies.

INTA HŪNS
5.kl. - 15 -

A C I S

Cilvēkam ir pieci jutekļi: redze, dzirde, oža, garša un tauste. Visi šie jutekļi ir vajadzīgi, lai cilvēks varētu dzīvot normālu dzīvi. Es domāju, ka redze ir vissvarīgākais no šiem jutekļiem.

Acis atrodas deguna abās pusēs sevišķi veidotās galvas kausa dobumos, kas aizsargā tās no lielākiem ievainojumiem. Virs acīm ir plakstiņi. Plakstiņi pasargā acis no pārāk lielām gaismām un putekļiem. Acu iekšējās kaktiņas atrodas asaru maisiņā, kas izdala šķidrums - asaras. Šis šķidrums uztur acis mitras un mirkšķinot mēstām nomazgājam mazos putekļus. Virs plakstiņiem atrodas uzacis, kas pasargā acis no sviedriem. Arī pašas acis ir pārklātas ar izturīgu, caurspīdīgu pārvalku. Daba acis ir diezgan labi pasargājusi, bet mums viņas arī pašiem ir ļoti jāsargā, jo, zaudējot redzi, mēs zaudējam iespējas brīvi kustēties. Ja cilvēks ir piedzimis aklis, viņš neizjūt savu aklumu tik stipri kā cilvēks, kas zaudējis savu redzi vēlāk savā dzīvē. Cilvēks, kas nekad nav redzējis, īsti neizjūt sava trūkuma, un viņa pārējie jutekļi ir daudz asāk attīstīti. Pagājušos divdesmit gados medicīna ir gājusi uz priekšu straujiem soļiem acu slimību un akluma ārstēšanā. Šodien pastāv acu bankas, kas uzglabā acu daļas, kurās var pārstādīt tiem cilvēkiem, kas zaudējuši redzi nelaiemes gadījumos. Neskatoties uz medicīnas sasniegumiem, mums ir vienmēr jābūt nomodā par savas redzes saglabāšanu.

IEVA LAKATS
2.gimn.kl.

P I E S Ā R Ņ O Š A N A

Sen, sen atpakaļ, kad cilvēks sakūra ugunsgrūdu, dūmi piekūpināja gaisu. Tā vēl nebija liela problēma, jo vējš aizpūta visus dūmus projām. Kad cilvēks sāka dzīvot pilsētās, piesārņošanas problēma palielinājās. Kad cilvēks uzbūvēja fabrikas, un bieži melni dūmi nāca ārā no skursteņiem dienām un naktīm, vējš tos nevarēja aizpūst prom. Tie stāvēja pār pilsētu. Mūsu pilsētās brauc daudz transporta mašīnas un autobusi, kas arī piesārņo gaisu. Šo netīro gaisu mums ir jāelpo katru dienu. Šī nav vienīgā piesārņošana. Ūdens, kas ir cilvēkiem, dzīvniekiem un augiem ļoti vajadzīgs, arī tiek piesārņots. Ja nebūtu ūdens, neviens nevarētu dzīvot. Mūsu upju un ezeru ūdenī tiek piesārņoti ar netīrumiem, kas pa caurulēm iztek no mājām un fabrikām. No fabrikām iztek dažādaskimikālijas un eļļas. Drīz mums nebūs tīra ūdens. Šajās dienās cilvēki daudz ceļo. Brīvdienās viņi brauc "piknikot". Cilvēks grib būt ārā svaigā gaisā un redzēt skaistas vietas. Šie paši cilvēki piemēta šīs skaistās vietas papīriem un tukšām skārdenēm un pudelēm. Šie atkritumi ļoti ilgi paliek un nesapūst. Dažreiz, braucot pa meža ceļiem, var redzēt izgāztas atkritumu kastes. Vai tas ir vajadzīgs? Vai cilvēki nevarētu ustūrēt tīrību? Padomāsim, ko mēs no savas puses varētu darīt, lai samazinātu piesārņošanu!

KRISTĪNE ORTMANIS
5. kl.

VAI MUMS BŪS ŠO VASARU NOMETNE TĒRVETĒ?

Es bieži domāju par Tērveti, un par jauko un patīkamo laiku, ko es tur pavadīju pagājušo vasaru. Es vēlos, kaut drīz nāktu vasara, un es atkal varētu braukt uz Tērvetes vasaras nometni. Bet kad es jautāju vecākiem, vai es atkal varēšu iet uz nometni, viņi atbild: "Zēl, bet es tiešām nezinu, vai būs Tērvetē nometne. Varbūt tev būs jāiet uz kādu citu nometni."

Kāpēc uz kādu citu nometni? Kāpēc mēs bērni, nometnei beidzoties nevaram droši viens otram sacīt: "Uz redzēšanas nākošo vasaru Tērvetē?" Mani draugi - vācu puikas - vienmēr zina, ka viņiem būs atkal nometne.

Es ceru, ka grūtības, kas traucē Tērvetes pastāvēšanu, būs atrisināmas.

ERIKS ALBRECHTSONS
7. kl.

Redaktori: Dzintars Miglons un 3. gimnāzijas klase.
Izdevējs: Latviešu skola Montreālā
Vāks: Nikolajs Garais
Korektūra: Elza Rudzīte
Techniskā apdare: Mārtiņš Štauvērs
Iespiedējs: Latviešu Trīsvienības Ev.Lt. Draudze.
